

istoria poporului român" (Ed. Academiei R.S.R., 1968). Sesiunile științifice ale Muzeului tomitan au fost onorate cu participarea sa la câteva ediții și o comunicare cu care a colaborat la „Pontica” (nr. 4 din 1971), cu sugestivul titlu: Burebista și Dobrogea, rămasă preeminentă.

Dăruirea sa generoasă intru slujirea istoriei patriei a dat roade în multiple direcții. Crescut în mediul fertil al cetății universitare clujene, îi era dat să continue tradiția catedrei inaugurată magistral de Vasile Pârvan. După studii urmate între 1951—1955, a parcurs exemplar treptele didactice, fiind în 1960 lector, din 1973 conferențiar, iar din 1978 profesor universitar la catedra de Istoria veche a României, unde eforturile sale au contribuit la formarea unei noi generații de istorici și profesori. La catedră, la Muzeul de istorie al Transilvaniei și pe șantierele arheologice a sădit în cugetul studenților pasiunea cercetării, devoțiunea și rigoarea caracteristice științei. Cum este știut, Muzeul de istorie al Transilvaniei îi era scump, străduindu-se la organizarea și dezvoltarea lui, încă din 1963. În 1968 este director-adjunct al acestei prestigioase instituții muzeale, iar de la 1 februarie 1974 este numit efectiv la conducerea sa. Sesiunile științifice anuale organizate de muzeu sub titlul semnificativ „Continuitate multimilenară” s-au bucurat prin ani de larga aderență a specialiștilor.

A participat cu comunicări la congrese și conferințe internaționale de specialitate. În 1965 a primit premiul „Vasile Pârvan” al Academiei R.S.R. A fost membru al Comisiei arheologice a țării și președintele filialei Cluj-Napoca a Societății de Studii Clasice. Între 1977—1982 ne-a reprezentat țara în comitetul Asociației internaționale de epigrafie greacă și latină. O seamă din studiile sale au apărut în limbi de largă circulație. A lăsat în manuscris studii ce și-ar fi aflat împlinirea dacă stingerea sa n-ar fi venit atât de repede. Între participările sale la lucrări colective se cuvine să menționăm cea de la primul volum din Istoria militară a poporului român (București, 1984). De asemenea, a redactat și publicat, împreună cu Radu Florescu și Lucian Roșu, Dicționarul enciclopedic de artă veche a României (1980).

Om de știință de înaltă ținută, arheolog și istoric de o remarcabilă dăruire, profesor înzestrat cu arta de a preda și vocația cultivării intru știință a urmașilor, Hadrian Daicovicu rămâne în memoria națională un continuator de prestigiu al școlii arheologice românești și un exponent exemplar al culturii socialiste. Savantul, omul, prietenul, rămin ca o efigie luminoasă în amintire și ca un îndemn de continuu efort în slujirea științei pe care a servit-o cu ardentă pasiune, aducându-i mistuirea prematură.

ADRIAN RĂDULESCU